



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **V. H. L.**
narozen X, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2024, č. j. OAM-1028/ZA-ZA11-HA15-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Odůvodnění:

Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany

1. Dne 5. 8. 2024 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
2. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 9. 8. 2024 žalobce uvedl, že je bez náboženského vyznání a nevyvíjel žádnou politickou aktivitu. Je ženatý a má tři děti (narozeny X, X a X). Žena a děti jsou ve Vietnamu. V roce 2014 vycestoval z Vietnamu na Tchaj-wan kvůli zaměstnání, tam byl do roku 2017. Poté se od roku 2017 do roku 2018 zdržoval opět ve Vietnamu. V roce 2018 vycestoval z Vietnamu do Portugalska na pracovní vízum. Tam zůstal do roku 2023, první rok tam pobýval legálně, poté nelegálně. V březnu 2023 přejel autem do Německa, kde nelegálně pobýval do června 2024. Následně autem vycestoval z Německa do ČR. Zde od té doby pobývá. Dříve o mezinárodní ochranu v ČR ani v jiných státech nežádal. Je zcela zdrav. Není proti němu vedeno žádné trestní stíhání. O mezinárodní ochranu žádá z rodinných a ekonomických důvodů. Ve Vietnamu je chudoba, chtěl by si najít lepší práci. Rodinnými důvody míní, že má povinnost živit děti a rodiče. Jiné důvody pro podání žádosti nemá.
3. Při pohovoru téhož dne uvedl, že o mezinárodní ochranu nepožádal dříve, protože se snažil legalizovat svůj pobyt v EU, ale neměl na to peníze. Ve Vietnamu má manželku, děti, rodiče i sourozence. Mají ekonomické potíže. Rodina má bankovní i nebankovní dluhy. Žijí tam z příjmů manželky. Žalobce jim občas posílá peníze. Za rok 2024 jim poslal asi 20 000 Kč. V ČR žalobce nemá žádné příbuzné, jen kamarády. Bydlení ve Vietnamu mají v zástavě. Když se vrátí a nebude splácet, tak mu dům vezme banka či lidé, kteří mu půjčili. Ve vlasti neměl žádné problémy s tamními úřady ani žádné jiné než ekonomické potíže. Bankovní půjčky splácí, u nebankovních je v prodlení. Dům by mu mohla vzít banka i nebankovní věřitelé. V ČR by chtěl zůstat a pracovat.
4. Žalovaný opatřil do spisu dvě zprávy k zemi původu žalobce: *Informace OAMP: Vietnam (Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv)* z června 2024 a *Informace MZV ČR: Vietnam: Půjčky, úvěry a lichva* z února 2024.
5. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), neuděluje.
6. V odůvodnění žalovaný nejprve konstatoval, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu žalobce na území ČR, neboť kvůli špatné ekonomické situaci a nízkým příjmům ve vlasti zde chce vydělávat, aby uživil rodinu. Podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný neshledal, neboť žalobce ve své vlasti nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Stejně tak žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by zakládaly jeho důvodnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Snaha o legalizaci pobytu na území ČR není relevantním důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomu slouží instituty dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

některých zákonů. Tvrzené potíže se splácením dluhů nijak nesouvisí s azylově relevantními důvody podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Navíc v daném případě nelze konstatovat, že by mu vietnamské úřady odmítly poskytnout ochranu vůči soukromým osobám. V tomto žalovaný odkázal na *Informace MZV ČR: Vietnam: Půjčky, úvěry a lichva* z února 2024, z níž vyplývá, že tamní legislativa stanoví meze úrokovým sazbám při poskytování půjček mezi fyzickými osobami. Pokud byly tyto meze překročeny, mohl se žalobce obrátit o pomoc nejen na policii, ale také na soud či státní prokuraturu. Nic z toho však žalobce neučinil. Čistě ekonomické důvody nejsou důvodem pro udělení azylu.

7. Z výpovědi žalobce podle žalovaného vyplynulo, že z Vietnamu vycestoval kvůli práci. Podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalobce zjevně snaží legalizovat svůj pobyt na území ČR. To ale není relevantní azylový důvod, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“). Žalobce měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli prostřednictvím žádosti o azyl. Ekonomické potíže žalobcovy rodiny v zemi původu z žalobce nečiní uprchlíka, a nejsou tedy důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný neměl za to, že by finanční situace žalobce byla důsledkem jeho příslušnosti k nějaké národnostní, etnické či politické skupině.
8. Neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný vysvětlil tím, že žalobce je dospělý, zdravý a praceschopný. Jeho životní situace není nijak mimořádná. K doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobce neměl ve vlasti potíže se státními orgány, nikdy nebyl trestně stíhán ani odsouzen, a ani nebyl politicky aktivní. Neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by mu v případě návratu do vlasti hrozila vážná újma. Není důvod se domnívat, že by se o něj po jeho návratu měly tamní státní orgány zajímat.

Shrnutí žaloby

9. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).
10. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a důvody pro udělení mezinárodní ochrany byly posouzeny nedostatečně a nesprávně. Nesouhlasí s tím, že důvodem pro podání žádosti byla snaha o legalizaci jeho pobytu v ČR.
11. Žalobce připustil, že na jeho případ nelze aplikovat § 12 písm. a) zákona o azylu. Nicméně uvedl, že by mu měla být udělena mezinárodní ochrana dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má důvodný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Žalobce se totiž oprávněně obává nebezpečí, které mu nevyhnutelně hrozí ze strany jeho věřitelů. Lze ho tedy vnímat jako příslušníka určité sociální skupiny, konkrétně osob, které jsou ohroženy násilím ze strany věřitelů. V zemi původu je patrná absence účinné ochrany obětí a lichva je zde stále palčivým společenským problémem.
12. Žalobce má rovněž za to, že jsou splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Zde odkazuje na to, že má ve Vietnamu manželku, tři děti (z toho dvě nezletilé) a rodiče, kteří nemají vlastní příjmy. Jeho rodina je tedy na jeho příjmech závislá. Splácením dluhů chce odvrátit hrozící nebezpečí ze strany věřitelů, proto v současnosti

nemůže být se svojí rodinou. Úvahy žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu jsou nepřezkoumatelné.

13. Konečně má žalobce za to, že žalovaný pochybil i při posouzení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z *Informace OAMP: Vietnam (Bezpečnostní a politická situace v zemi)* vyplývá, že ve Vietnamu dochází ke špatnému zacházení a mučení ze strany policie. S největší pravděpodobností by se tak žalobci ze strany policie nedostalo pomoci. Naopak by možná spolupracovala s věřiteli, kteří by se tak dozvěděli o jeho návratu. Žalobci tedy ve Vietnamu hrozí nejen fyzické násilí ze strany věřitelů, ale i nelidské zacházení ze strany policie.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítl, že při svém rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu žalobce a je patřičně odůvodněno.
15. K obavě žalobce z kriminálního jednání věřitelů žalovaný konstatuje, že se jedná o hrozbu ze strany soukromých osob. Za této situace má žalobce možnost se obrátit se žádostí o pomoc na příslušné vietnamské instituce. Vietnam disponuje dostatečnou legislativou v občanskoprávní i trestněprávní rovině. Oběť trestného činu lichvy není za uzavření úvěru postihována. Mezinárodní ochrana přitom může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odeprána ochrana země původu či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. Na otázku, zda měl ve své vlasti problémy s policií, bezpečnostními orgány, soudy nebo jinými státními orgány, žalobce odpověděl, že nikoliv.
16. Z Vietnamu žalobce vycestoval už v roce 2018, a to na základě svého osobního rozhodnutí, čistě z ekonomických důvodů. Na území států EU pobývá již 6 let, ale o mezinárodní ochranu požádal až nyní po svém zadržení policií. Hlavním důvodem žádosti je jeho snaha o setrvání na českém území a legalizace jeho pobytu v ČR. To není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

Jednání před soudem

17. K jednání nařízenému k žádosti žalobce na 11. 9. 2025 od 13:00 se žalobce ani jeho zástupce nedostavili. Substituční zástupce žalobce později soudu s omluvou sdělil, že se tak stalo z důvodu, že si spletl stanovený čas začátku jednání.
18. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě.
19. Dokazování soud při jednání neprováděl. Všechny okolnosti rozhodné pro posouzení věci vyplývají z obsahu správního spisu [srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS].

Posouzení věci soudem

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
21. Žaloba není důvodná.
22. Soud v první řadě považuje napadené rozhodnutí za srozumitelné a závěry žalovaného stran neudělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany za dostatečně odůvodněné a přezkoumatelné.
23. Soud úvodem připomíná, že žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdit existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Správní orgán je následně povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Není ovšem jeho úkolem za žadatele tyto důvody domýšlet. Judikatura dospěla k závěru, že pokud žadatel uvádí pouze důvody ekonomické, nemůže namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, pokud nezjišťoval důvody jiné, žadatelem neuvedené. Správní orgán současně musí žadateli poskytnout během pohovoru dostatečný prostor k tomu, aby všechny důvody své žádosti uplatnil (viz např. usnesení NSS ze dne 28. 3. 2024, č. j. 2 Azs 305/2023-32, odst. 13).
24. Žalobce dostal ve správním řízení adekvátní prostor k tomu, aby uvedl všechny důvody, pro které o mezinárodní ochranu požádal. V jeho průběhu netvrdil, že by mu hrozilo fyzické násilí ze strany věřitelů či snad nelidské zacházení ze strany policie, jak nyní tvrdí v žalobě. Naopak uvedl, že nikdy s tamními úřady žádné problémy neměl. Při poskytnutí údajů k žádosti uvedl k důvodům žádosti: *„Žádám z rodinných a ekonomických důvodů. Ve Vietnamu je chudoba, chtěl bych najít lepší práci. Rodinnými důvody myslím to, že mám povinnost žít s dětmi a rodiči. Jiné důvody nemám“*. Při pohovoru pak uvedl, že má v zástavě dům a že když nebude půjčky splácet, vezme mu banka nebo lidé, kteří mu půjčili, dům. Na otázku: *„Uvedl jste všechny své důvody k vaší žádosti o udělení mezinárodní ochrany?“*, odpověděl *„Ano, musím splácet dluhy a žít s rodinou, bojí se, že bychom přišli o dům. Chtěl bych tu zůstat a pracovat“*. Žalobce tedy měl dostatečný prostor k tomu, aby ve správním řízení všechny důvody, pro které podal žádost o mezinárodní ochranu, uplatnil. Nikdy ani náznakem netvrdil, že mu mělo hrozit násilí a obecně pronásledování ze strany věřitelů či tamní policie. Těžko tak nyní může oprávněně žalovanému vytýkat, že se těmito důvody, které žalobce sám ani netvrdil, dostatečně nezabýval.
25. Pokud je o tvrzení žalobce, že by mu tamní úřady vůči soukromým osobám neposkytly ochranu, žalovaný svůj opačný závěr opřel o zprávu MZV *Informace MZV ČR: Vietnam: Půjčky, úvěry a lichva* z února 2024, z níž vyplývá, že se vietnamští občané mohou v případě nepřiměřeně vysokých úroků obrátit na tamní státní orgány (na orgány činné v trestním řízení v případě úrokové sazby 100 % p. a. a výše, občanské soudní řízení v případě úrokové sazby 20 % – 99 % p. a.). Žalobce tyto závěry žalovaného podložené zprávou o zemi původu nijak konkrétně nezpochybnil.
26. Nadto tyto závěry potvrzuje i judikatura: *„Nejvyšší správní soud se opakovaně situací vietnamských dlužníků žádajících o azyl zabýval (srov. usnesení ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020–30, nebo ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023–31, či ze dne 19. 10. 2023, č. j. 10 Azs 219/2023–32 a další). Dospěl přitom k závěru, že ve Vietnamu jsou reálně zajištěny mechanismy*
Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

účinné ochrany například u policie či jiného státního orgánu a že vietnamská legislativa postihuje případy lichvy. NSS uvedl, že je-li ve Vietnamu státními orgány postihována nejenom lichva, ale i samotné nelegální poskytování půjček (příjemce těchto půjček je považován za oběť trestného činu), nelze bez dalších konkrétních informací předpokládat, že dlužník nebude ze strany státních orgánů chráněn před výrazně závažnějším jednáním, které by spočívalo v násilném vymáhání těchto pohledávek (srov. usnesení č. j. 5 Azs 99/2023-31, bod 21)“ (viz již citované usnesení č. j. 2 Azs 305/2023-32, odst. 17).

27. Pokud jde o žalobní tvrzení, že by žalobci hrozilo nelidské zacházení ze strany policie, soud opět připomíná, že nic takového žalobce ve správním řízení netvrdil. Žalobce v tomto v žalobě odkazuje na zprávu OAMP: *Vietnam (Bezpečnostní a politická situace v zemi)*. Z ní vyplývá, že zadržené či vězněné osoby byly v některých případech vystaveny špatnému zacházení ze strany policie. Z ničeho však nevyplývá, že by se to mělo týkat žalobce. Sám ve správním řízení uvedl, že nikdy neměl s policií ani jinými tamními úřady žádné problémy a žádné zadržení, trestní stíhání či snad věznění mu nehrozí. Naopak z výše citované zprávy MZV vyplývá, že v případě lichvy je dlužník považován za oběť trestného činu a není postihován za uzavření úvěru.
28. K námitce neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu soud připomíná, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných. NSS setrvale judikuje, že *„smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly“* (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55; srov. též jeho rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33, odst. 17, či usnesení ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 179/2020-32, odst. 10).
29. Konečné posouzení je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí v tomto ohledu podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, nebo ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020-36, odst. 33). Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. již odkazovaný rozsudek NSS č. j. 5 Azs 47/2003-48 nebo jeho usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, odst. 8).
30. Těmto požadavkům žalovaný dostál. V potaz vzal sociální i ekonomickou situaci žalobce. Konstatoval, že žalobce je dospělou, práce schopnou a zdravou osobou. Soud souhlasí s žalovaným, že žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele z pohovoru se žalobcem ani z jiných podkladů ve správním spisu nevyplynuly. Žalovaný i v tomto ohledu napadené rozhodnutí srozumitelně a dostatečně odůvodnil. Meze správního uvážení nepřekročil ani

jej nezneužil. Finanční závislost rodiny na žalobci není okolností hodnou zvláštního zřetele srovnatelnou s výše zmíněnými příklady.

Závěr a náklady řízení

31. Soud tak uzavírá, že neshledal žalobní body důvodnými. Protože současně nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez uplatnění námitky, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. září 2025

Karel Ulík v. r.
samosoudce